

GROENENDAEL,

DOOR

URB. VAN DE VOORDE.

Zacht droomt dit oord, dat woud en heuveln zoomen;
't trilt warm, en vol, van zon in zoomrig brons.
Streng eeuwen baden onder de eendre boomen;
haar echo's waaien zwakker dan 't gegons
van 't armst insect in 't oeverriet tot ons.
't Leven, verzaad van zwoelte's loome atomen,
rijpt zwaar: een vrucht vol hemelvuur en dons.

Besloten in zijn eigen kalmen luister,
dit spel der wereld scheidt zich de alme dag,
dat er zijn diepte de' eigen zang beluister,
dat er zijn licht aanschouw den eigen lach;
— en in den straal waarin het levend lag
wordt al 't vergane in oerbeeld over 't duister
eindloos gedragen, als een vuren vlag.

't Heelal trilt heen op 't uur; maar droom is wachten,
roerlooze boei te midden al wat vliet;
wen op de grens van 't wordende en 't volbrachte
ten elken morgen tusschen huivrend riet
den dag een klaar gelaat de vijver biedt, —
o rein vermaak van ongeschapen machten:
het licht verdicht zich en al vorm is lied.

Heilige born, verborgen den profanen,
paarlmoeren schelp die puurste parel voedt,
— voor 'k mij hierheen een pad door de 'angst kon banen
had ik wel ooit een andren zang vermoed
dan 't dof en donker bruisen van mijn bloed,
doorraasden mij niet de ééndre zielsorkanen,
de ééndre, als in ver verleên hier uitgewoed?